

Bütün Çiçekler Ağlıyor

– yanık ozan · 10 Aralık 2019

Yine böyle bir 10 Aralık günüydü. Yine böyle sözde İnsan Hakları Günü. Her 10 Aralık günü acı ve kıyım dolu o anı hatırlar ve 10 Aralık'lardan nefret ederim. Çünkü İnsan Hakları Günü, benim haksızlığa uğradığım gündü. Ne zaman ve nerede hakkımız çiğnenmedi ki! 1980'li yıllardı. Trabzon'da öğretilirdim. Beş yıldır aynı öğrencileri okutuyordum. Beş yıl boyunca öylesine birbirimize alışmış ve sevmiştik ki anlatılmaz. Ben bir bahçıvan, öğrencilerim de benim çiçeklerimdi. Okulun en iyi sınıfıydı. Okul müdürü emekli olunca yerine sınıf öğretmenlerinden biri, atandı. Onun sınıfı öğretmensiz kalınca beşinci sınıflar tek şube yapılarak bu sene beşinci sınıfları okutan birine beni de açık kalan üçüncü sınıflara görevlendirilmek istendim. Onların arasında derin muhabbet vardı.. Böyle olunca bana yol göründü. Benim itiraz etmemin hiçbir anlamı yoktu. Hiç bir arkadaşım da uygulamanın haksız olduğunu söyleme lütfünde bulunmadılar. Hepsi sus pus oldular. Sözde taraf(!)sızlıklarını korudular. Oysa bir zulmün karşısında tarafsız kalmakla taraf olmak arasında bir fark yoktur. Kur'a çekme önerim bile dikkate alınmadı. İşte o 10 Aralık günü eski sınıfımı öğrencilerimin çığlıkları ve benim gözyaşlarımla bıraktım. O gün sınıfa girip öğrencilerimle vedalaşmak istedim. Sınıfın kapısından içeriye adamımı atmamla öğrencilerimin 'Bizi bırakma ne olurrrrr' nidalarıyla karşılaştım. Yazı tahtasına da çiçek resimleri yapılmış ve her çiçek adeta gözyaşı dökmekte. Çiçeklerin üzerine de 'BÜTÜN ÇİÇEKLER AĞLIYOR' yazılmış ve her çiçek adeta gözyaşı dökmekte. Sınıf gözyaşı seline kapılmış, Bu manzara karşısında değil ben, taş olsa ağlardı. Bu hüznü bakışların karşısında benim de yapacağım başka bir şey yoktu. Tebeşiri elime alıp tahtaya '10 Aralık İnsan Hakları Günü'nüz kutlu olsun' yazdım. Sınıfta daha fazla tahammül edemeyip 'Allahaismarladık' diyerek her biri bir çiçek kadar değerli olan öğrencilerime veda ettim. Her 10 Aralık'ı kahr ve nefretle karşılar ve benim için sene hep 364 gündür. Ders yılı sonunda tayinimi isteyip dokuz senemi kıydığım bu yerden ayrılmamdan başka bir şey yapamadım. Yalnız ve ancak 'Beni Yâd Ediniz' ve 'Bütün Çiçekler Ağlıyor' şiirlerimi yazabildim.. Geçen otuz seneye karşın yüreğimdeki küllenmeye terk ettiğim bu acı hatıra her 10 Aralık günü alevlenir ve gözlerimi yaşartır. 10 Aralık 2011

Adapazarı
Muhammet AVCI